

Grundtvig: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Grundtvig: Jeg maa blot anmærke, at enten jeg nu har misforstaaet § 23 eller ikke, saa er det vist, at jeg ikke forstaaer den høitærede Minister, især da han nu atter talte om Norge og Sverrig, hvor der jo kun kan være Tale om danske Skrifter, og slet ikke om franske eller tydske eller engelske.

Indenrigsministeren: Gjensidigheden kræver jo dog aldeles nødvendigt, at man, naar man vil have Beskyttelse for danske Skrifter mod Eftertryk i Norge, til Gjengæld ogsaa maa give Beskyttelse mod de i Norge udfomne Skrifers Eftertryk i Danmark. Ligesledes maa man, naar man vil have Beskyttelse i Sverrig, ogsaa give Beskyttelse for de svenske Skrifter her i Landet. Det Samme gælder jo ogsaa om England; vi saae vel ikke mange danske Skrifter trykte i England, men det kan jo komme; det Samme gælder ogsaa om Frankrig og saa fremdeles.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der er fra to ærede Rigsdagsmænd fremkommet et Par Uttringer, som vedrøre §§ 17 og 18, der ere satte i en vis Forbindelse med det kongelige Theater; jeg troer imidlertid ikke, at Forholdet er ganske saaledes, som de have tænkt sig; jeg troer ikke, at der efter den Sphære, hvori Lovforslaget bevæger sig, kan være Spørgsmaal om fra det kongelige Theaters Side at lægge nogen Hindring i veien eller gjøre nogen Vanffelighed. Det maa jo nemlig fastholdes, at Lovforslaget alene an-

gaaer den Ret, som skal tilkomme Forfatteren eller dem, der træde i hans Sted, med Hensyn til aandelig Production i de forskjellige Retninger, hvorom der her er Tale; det er Grundserne for Berettigelsen i saa Henseende, Lovforslaget fastsætter, hvorimod det slet ikke har Noget at bestille med Spørgsmaalet om Berettigelsen i det Hele til at opføre Skuespil, til at holde Theatre, — og alle de Forfrister, der i og for sig kunne være at give i den Henseende, er altsaa Noget, som ligger ganske udenfor denne Lovs Omraade, altsaa ogsaa udenfor Bestemmelserne i § 19, navnlig dens Slutning. Det er jo iøvrigt en Sag, som ikke engang hører ind under det Ministerium, jeg har den Ære at forestaae, men under Justitsministeriet. Jeg seer heller ikke, at det er Noget, som passende kan bringes i Forbindelse med denne Lov. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (Somard) gjorde dernæst nogle Bemærkninger, som vel nærmest havde Hensyn til Provindstheatrene. Det er muligt, at der kan være Anledning til at gjøre en saadan Forandring i Bestemmelserne, som af ham blev antydet, og som jo nærmere vil kunne vurderes, naar man seer den i bestemt Forslag. Jeg tilstaaer, at jeg dog ikke kan troe, at Situationen virkelig vilde blive saa fortvivlet for de saa dramatiske Selskaber, hvorom der kan være Tale; det maa jo nemlig bemærkes, at de hidtil have ført deres Eksistens og havt deres Virksomhed navnlig ogsaa derved, at der ikke fra det kongelige Theaters Side har været Tanke om at lægge nogensomhelst Hindring i Veien med Hensyn til Udførelsen af Stykker, som dette Theater havde fuldkommen Ret over og havde erhvervet sig fra Forfatterne, og det samme Forhold vil naturligviis vedblive fremdeles.